

Лист в майбутнє

Тетяна Булат

Пишу собі листа. Собі у сімдесят...

- Старенька, як ти там? А чи жива, чи ні?

Чи досі іскри б'ють з красивих оченят,

Чи з сумом каву п'єш від сміху вдалині?

Чи донька приїжджа провідати до свят?

Єдина ж! І тому відводиш від біди!

Та й без різниці, що тобі вже сімдесят —

Ти любиш без питань, безмірно й назавжди!

Вже не турбує пил, все менш питань "чому"?...

Частіше думаєш "У чому сенс життя"?

Якби ж то хто сказав ще 20 літ тому,

Що головне в житті — родинне співчуття.

Яснішають думки, темніші вечори ...

Здаються ночі всі з початком й без кінця —

Молитви в небеса до ранньої пори...

Заплющив очі – вмиль згадаєш про Творця...

Заклеїла конверт...

Писала до Зорі...

Якщо Господь дасть шанс прожити ці роки,

То через 20 літ ступлю я на поріг

І розверну конверт...

Згадаю ці рядки...